

ΑΚΥΡΩΤΙΚΟ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ
ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ.

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 9(2)(δ), ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 33/64.

(Ένσταση Αρ. 4/2024)

4 Σεπτεμβρίου, 2024

[ΛΙΑΤΣΟΣ, Π., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΣΑΝΤΗΣ,
ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΚΑΛΛΙΓΕΡΟΥ, ΜΕΛΗ]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 9(2)(δ) ΚΑΙ 10(5)(ζ), ΤΟΥ ΠΕΡΙ
ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ
ΤΟΥ 1964-2022

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ ΤΟΥ
2023

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ, ΗΜΕΡ. 13.5.2024, ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΣΗ
ΘΕΣΕΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ
ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 17.11.2023

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΥΠΟΒΛΗΘΗΚΕ ΔΥΝΑΜΕΙ
ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 10(5)(ζ) ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 33/64, ΩΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗΚΕ,

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ ΛΟΧΙΑ, ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΠΑΝΩ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ
ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ.

Ενιστάμενος παρών, γι' αυτόν Χρ. Πουργουρίδης.

Καμιά εμφάνιση για το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο.

Α.Ρ. ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.: Η ομόφωνη απόφαση του Συμβουλίου
ετοιμάστηκε από τους Α.Ρ. Λιάτσο, Π. και Τ.Θ. Οικονόμου, Δ. και θα
δοθεί από τον Λιάτσο, Π.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.:

1. Εισαγωγή.

Μόλις προηγουμένως δώσαμε απόφαση αναφορικά με Ένσταση
άλλου υποψηφίου για διορισμό σε θέση επαρχιακού δικαστή
(Ένσταση Αρ. 3/2024, Αναφορικά με την Απόφαση του
Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου ημερ. 13.5.2024, σε σχέση

με την πλήρωση θέσεων Επαρχιακών Δικαστών ημερ.

4.9.2024). Μας δόθηκε τοιουτοτρόπως η ευκαιρία να σημειώσουμε ότι πρόκειται για καινοφανή διαδικασία διά της οποίας επιδιώκεται όπως το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο ασκήσει για πρώτη φορά την δικαιοδοσία που του απέδωσε, στα πλαίσια της πρόσφατης δικαστικής μεταρρύθμισης, το Άρθρο 9(2)(δ) του περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλαι Διατάξεις) Νόμου του 1964 (Ν. 33/1964) όπως τροποποιήθηκε δια του Νόμου 145(Ι)/2022 (εν τοις εφεξής «ο Νόμος»), ήτοι, να ενεργεί «ως ακυρωτικό δευτεροβάθμιο δικαστικό συμβούλιο κατά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου». Ειδικότερα δια του Άρθρου 10(5)(ζ) έχει προβλεφθεί ότι:

«(ζ) κατόπιν υποβολής ενστάσεως υφ' οιουδήποτε επηρεαζομένου, η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου υπόκειται σε έλεγχο υπό του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου, το οποίο σε τέτοια περίπτωση ενεργεί ως δευτεροβάθμιο δικαστικό συμβούλιο, ασκώντας ακυρωτικό έλεγχο επί των αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου:

[...]

Νοείται περαιτέρω ότι, η ως άνω προβλεπόμενη ένσταση υποβάλλεται εντός δέκα (10) εργάσιμων ημερών από την ημέρα της κοινοποίησης της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου στον επηρεαζόμενο και περιλαμβάνει γραπτώς τους λόγους υποβολής της.»

Στην προαναφερόμενη υπόθεση θέσαμε και το πλαίσιο λειτουργίας, αφενός του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου (εν τοις εφεξής «το ΑΔΣ») και αφετέρου τον νέο ρόλο του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου ως Δευτεροβάθμιο Ακυρωτικό Συμβούλιο, επεξηγώντας την ακυρωτική φύση της δικαιοδοσίας του. Όπως εξηγήσαμε και την οιονεί δικαστική φύση της προσβαλλόμενης απόφασης. Είχαμε επίσης αναφερθεί στα κριτήρια διορισμού δικαστών. Επαναλαμβάνουμε, χάριν ευκολίας:

2. Το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο και οι εξουσίες του.

Οι διορισμοί των δικαστών αποτελούν αποκλειστική αρμοδιότητα του ΑΔΣ το οποίο, σύμφωνα με το Άρθρο 157.1 του Συντάγματος, αποτελείται από το Ανώτατο Δικαστήριο. Το ίδιο ισχύει για τις προαγωγές, τις μεταθέσεις, τον τερματισμό της υπηρεσίας και την απόλυση των δικαστών, ως και την πειθαρχική εξουσία επί τούτων (Άρθρο 157.2). Πρόκειται για πράξεις και αποφάσεις οι οποίες, στην πορεία, χαρακτηρίστηκαν από τη νομολογία μας όχι απλώς ως άρρηκτα συνυφασμένες με την άσκηση της δικαστικής λειτουργίας, αλλά, ακριβέστερα, ότι αποτελούν προϋπόθεση γι' αυτήν (***Kourris v. The Supreme Council of Judicature (1972) 3 CLR 390, Καρατσής v. Δημοκρατίας (2001) 3 ΑΑΔ 220, Στυλιανίδης v.***

Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο, Ε.Δ.Δ. Αρ. 83/2016, ημερ. 5.2.2018).

Με την πρόσφατη δικαστική μεταρρύθμιση το Άρθρο 10 έχει τροποποιηθεί δια του Νόμου 145(Ι)/2022, και παρατίθενται οι σχετικές αυτού διατάξεις:

«10.—(1) Το Ανώτατον Δικαστήριον αποτελεί το Ανώτατον Δικαστικόν Συμβούλιον.

(2) Εις την αποκλειστικήν αρμοδιότητα του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου υπάγονται ο διορισμός, η προαγωγή, η μετάθεσις, ο τερματισμός της υπηρεσίας και η απόλυσις των δικαστικών λειτουργών ως και η πειθαρχική εξουσία επί τούτων.

[...]

(5) Από την 1η Ιουλίου 2023-

(α) αρχίζει τη λειτουργία του το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο στην αποκλειστική αρμοδιότητα του οποίου υπάγονται ο διορισμός, η προαγωγή, η μετάθεση, ο τερματισμός της υπηρεσίας, η απόλυση και η πειθαρχική εξουσία επί των Δικαστών του Εφετείου και των Δικαστών των πρωτοβάθμιων δικαστηρίων:

[...]

Νοείται περαιτέρω ότι, κάθε απόφαση του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου δέον να είναι επαρκώς και δεόντως αιτιολογημένη· ...»

Ως βασική καινοτομία εισήχθη δια του Νόμου 145(Ι)/2022 η δυνατότητα, σύμφωνα με το εδάφιο (γ) της παραγράφου (5) του Άρθρου 10 του Νόμου, όπως:

«(γ) σε κάθε συνεδρία του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου η οποία αφορά σε διορισμό ή προαγωγή Δικαστή του Εφετείου ή πρωτοβάθμιου δικαστηρίου δύναται να συμμετέχουν χωρίς δικαίωμα ψήφου-

- (i) ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας και, σε περίπτωση απουσίας ή προσωρινής ανικανότητας αυτού, ο Βοηθός Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας·
- (ii) ο Πρόεδρος του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου και, σε περίπτωση απουσίας ή προσωρινής ανικανότητας αυτού, ο Αντιπρόεδρος του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου· και
- (iii) δύο (2) νομικοί εγνωσμένου κύρους και ανωτάτου επαγγελματικού επιπέδου κατέχοντες τα προσόντα διορισμού ως δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου, οι οποίοι ορίζονται ύστερα από εισήγηση του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου και κατόπιν εγκρίσεως του Ανωτάτου Δικαστηρίου:

Νοείται ότι, σε περίπτωση κατά την οποία η συνεδρία του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου αφορά σε μετάθεση ή άσκηση πειθαρχικής εξουσίας επί Δικαστή του Εφετείου ή πρωτοβάθμιου δικαστηρίου δεν παρίστανται ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας και ο Πρόεδρος του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου, ούτε οι οριζόμενοι νομικοί»

3. Ο περί του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου Κανονισμός του 2023 (εν τοις εφεξής «ο Κανονισμός»).

Παράλληλα, το ΑΔΣ στις 15.11.2023, ασκώντας τις εξουσίες που του παρέχονται από το Άρθρο 10(5)(στ) του Νόμου, εξέδωσε Κανονισμό δια του οποίου ρυθμίζονται τα ζητήματα τα οποία αφορούν στη διεξαγωγή των συνεδριών του Σώματος, μεταξύ άλλων, η τήρηση πρακτικών.

4. Η ακυρωτική φύση της αρμοδιότητας του Ανώτατου Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Ως άνω, το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο ενεργεί ως Ακυρωτικό Δευτεροβάθμιο Δικαστικό Συμβούλιο. Ο ακυρωτικής φύσεως έλεγχος έχει την έννοια, όπως και ο αναθεωρητικός έλεγχος στα πλαίσια του Άρθρου 146 του Συντάγματος, του ελέγχου της νομιμότητας της υπό εξέταση πράξης ή απόφασης. Δεν επεκτείνεται στην ουσιαστική κρίση του αποφασίσαντος οργάνου (***Georgiades v. Republic (1982) 3 CLR 659, Papaleontiou v. Karageorgis and another (1987) 3 CLR 211, Ieronimides v. Republic (1988) 3 CLR 2657, Παντέχης Ερωτόκριτος v. Δημοκρατίας (1994) 4 ΑΑΔ 452, Γεωργίου v. Δημοκρατίας (2001) 3 ΑΑΔ 696***).

Αποτελεί αρχή δικαίου, όπως διαμορφώθηκε νομολογιακά στον τομέα του διοικητικού δικαίου, ότι τούτο σημαίνει πως επέμβαση επιτρέπεται μόνον όταν υπάρχει υπέρβαση των ακραίων ορίων της διακριτικής ευχέρειας του αποφασίσαντος οργάνου ή άλλη ουσιαστική πλημμέλεια, όπως πλάνη περί τα πράγματα ή το νόμο, ή κατάχρηση, ή υπέρβαση εξουσίας. Ειδικά αναφορικά με διορισμούς, το δικαστήριο δεν επεμβαίνει εάν σύμφωνα με τον εφαρμοστέο νόμο και τα γεγονότα της συγκεκριμένης υπόθεσης ήταν ευλόγως επιτρεπτό

(reasonably open) για το διορίζον όργανο να καταλήξει στην προσβαλλόμενη απόφαση. Το δικαστήριο δεν έχει αρμοδιότητα να υποκαταστήσει την προσβαλλόμενη απόφαση με τη δική του κρίση αναφορικά με την επιλογή των υποψηφίων.

Οι ίδιες αρχές δεν μπορούν παρά να ισχύουν και εν προκειμένω, εφόσον η αρμοδιότητα μας περιορίζεται σε έλεγχο νομιμότητας.

5. Η δικαστική φύση της προσβαλλόμενης πράξης.

Πάγια είναι η νομολογία μας¹ σύμφωνα με την οποία οι αποφάσεις του ΑΔΣ, άρρηκτα συνυφασμένες, ως άνω, με τα δικαστικά θέσμια και με την άσκηση της δικαστικής λειτουργίας, δεν συνιστούν αποφάσεις ή πράξεις που ανάγονται στην άσκηση εκτελεστικής ή διοικητικής λειτουργίας. Πρόκειται για οιονεί δικαστικές πράξεις (**Στυλιανίδης** (ανωτέρω) και **Αίτηση Βαρωσιώτου, Πολ. Έφ. Αρ. 99/2022, ημερ. 13.5.2022**). Με βάση την πάγια αυτή νομολογία οι πράξεις του ΑΔΣ δεν υπόκειντο σε αναθεωρητικό έλεγχο ως διοικητικές πράξεις υπό το φως του Άρθρου 146 του Συντάγματος. Με την θέσπιση ακυρωτικού προς τούτο ελέγχου αυτή η πτυχή της νομολογίας έχει

¹ *Kourris* (ανωτέρω), *Καρατσής* (ανωτέρω), *Στυλιανίδης* (ανωτέρω).

ξεπεραστεί. Δεν αναιρείται όμως η διαπίστωση ότι πρόκειται για αποφάσεις και πράξεις οιονεί δικαστικής φύσεως.

Ως τέτοιες διασφαλίζονται από την εφαρμογή των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης και ειδικότερα στην αρχή της αμεροληψίας και του δικαιώματος ακρόασης.² Περιπλέον, ως οιονεί δικαστική πράξη θα πρέπει, όπως κατ' αναλογία προβλέπει το Σύνταγμα για τις αποφάσεις των Δικαστηρίων (Άρθρο 30.2), να είναι αιτιολογημένη. Τούτο απαιτείται, ως άνω, και από τον Νόμο (Άρθρο 10(5)(α) του Νόμου).

6. Τα κριτήρια διορισμού δικαστών.

Άλλη μια καινοτομία, η οποία προηγήθηκε του Νόμου 145(Ι)/2022, υπήρξε η εισαγωγή κριτηρίων διορισμού δικαστών και ο καθορισμός της σχετικής διαδικασίας με δημόσια δημοσίευση. Τούτο έγινε αρχικά στις 8.10.2019 από το ενιαίο τότε Ανώτατο Δικαστήριο. Αργότερα, μετά τη σύσταση του νέου Ανωτάτου Δικαστηρίου, προβλέφθηκε νέα Διαδικασία και Κριτήρια Διορισμού Δικαστών (εν

² Αρχές άλλωστε οι οποίες αναγνωρίζονται πλέον ρητά και στον περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμο του 1999, Ν. 158(Ι)/1999.

τοis εφεξής «η Διαδικασία και τα Κριτήρια») η οποία δημοσιεύθηκε στις 15.11.2023.

Η «Διαδικασία και τα Κριτήρια» προβλέπουν επτά στάδια ως ακολούθως:

- A. Στάδιο Προκήρυξης.
- B. Στάδιο Υποβολής Αιτήσεων.
- Γ. Στάδιο Συστάσεων.
- Δ. Στάδιο Προκαταρκτικής Εξέτασης από το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο.
- Ε. Στάδιο Κλήσης Υποψηφίων σε Πρώτη Συνέντευξη.
- ΣΤ. Στάδιο Κλήσης Υποψηφίων σε Δεύτερη Συνέντευξη.
- Ζ. Στάδιο Ανακοίνωσης αποτελεσμάτων και διορισμών.

7. Η αίτηση του ενισταμένου για διορισμό ως δικαστής.

Στις 17.11.2023 το ΑΔΣ ανακοίνωσε την πρόθεση του να πληρώσει 18 θέσεις επαρχιακών δικαστών. Ο ενιστάμενος υπέβαλε αίτηση για διορισμό. Ακολούθησε η καθοριζόμενη διαδικασία και οι υποψήφιοι, περιλαμβανομένου του ενισταμένου, κλήθηκαν σε πρώτη συνέντευξη. Προϋπόθεση για να περάσουν στο επόμενο στάδιο και να κληθούν σε δεύτερη συνέντευξη ήταν να συγκεντρώσουν την απόλυτη

πλειοψηφία από τα παρισταμένα μέλη του Ανωτάτου Δικαστηρίου και να τοποθετηθούν, έτσι, στον Κατάλογο Επικρατεστέρων Υποψηφίων.

Ο ενιστάμενος ομόφωνα συμπεριελήφθη στον εν λόγω κατάλογο και κλήθηκε σε δεύτερη συνέντευξη στις 28.3.2024 στην οποία και έλαβε μέρος.

8. Τα κριτήρια της δεύτερης συνέντευξης.

Σύμφωνα με τη «Διαδικασία και Κριτήρια», Στάδιο ΣΤ:

«3. Οι προφορικές ερωτήσεις και/ή η γραπτή εξέταση στοχεύουν στο να αναδείξουν:

- (i) το βάθος της αναλυτικής νομικής σκέψης
- (ii) το βάθος της γνώσης όσον αφορά τη νομολογία και τις εξελίξεις σ' αυτή
- (iii) την ικανότητα να έχει ανοικτό μυαλό και ανεξαρτησία σκέψης
- (iv) την ικανότητα λεκτικής και, στην περίπτωση γραπτής εξέτασης, γραπτής επικοινωνίας
- (v) την ικανότητα οργάνωσης στην εργασία
- (vi) την ικανότητα συνεργασίας
- (vii) την ικανότητα καλής ακρόασης και σεβασμού στην άλλη άποψη
- (viii) τις δεξιότητες στην τεχνολογία.

4. Κάθε μέλος του Ανώτατου Δικαστικού Συμβουλίου αξιολογεί έκαστον υποψήφιο σύμφωνα με τα πιο πάνω κριτήρια.»

9. Ο τρόπος και η διαδικασία τελικής αξιολόγησης.

Ο τρόπος και η διαδικασία τελικής αξιολόγησης καθορίζονται από την παράγραφο (5) του Σταδίου ΣΤ, ως ακολούθως, στο βαθμό που είναι τώρα σχετικά:

«5. Για την κενή ή κενές θέσεις, επιλέγεται ο υποψήφιος ή οι υποψήφιοι οι οποίοι έχουν συγκεντρώσει την απόλυτη πλειοψηφία σε ψηφοφορία που λαμβάνει χώρα από τα παριστάμενα μέλη του Ανώτατου Δικαστικού Συμβουλίου, δηλαδή με περισσότερες από τις μισές ψήφους. Η ψήφος εκάστου μέλους του Ανώτατου Δικαστικού Συμβουλίου καθορίζεται στη βάση της αξιολόγησης του κάθε υποψήφιου στη δεύτερη συνέντευξη σύμφωνα με τα πιο πάνω κριτήρια και αφού έχουν συνυπολογιστεί στο τελικό αυτό στάδιο οι Εκθέσεις του Προέδρου του Εφετείου, των Διοικητικών Προέδρων των Επαρχιακών Δικαστηρίων και των Δικαστηρίων Ειδικής Δικαιοδοσίας, του Γενικού Εισαγγελέα και των 8 Δικηγορικών Συλλόγων, τα ακαδημαϊκά προσόντα, τα χρόνια δικηγορίας, η προσωπικότητα και το όλο βιογραφικό σημείωμα του υποψηφίου.

Το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο τηρεί σχετικό πρακτικό ως προς την όλη διαδικασία συνεντεύξεων και επιλογής στο οποίο αποτυπώνεται και η σχετική αιτιολογία. Το πρακτικό αυτό κατατίθεται στη Γραμματεία του Ανώτατου Δικαστικού Συμβουλίου.

Σε περίπτωση που οι υποψήφιοι που συγκέντρωσαν την απόλυτη πλειοψηφία δεν είναι περισσότεροι από τις κενές θέσεις, αυτοί διορίζονται.

Εάν οι υποψήφιοι που συγκέντρωσαν την απόλυτη πλειοψηφία είναι περισσότεροι από τις κενές θέσεις, διορίζονται αυτοί που έχουν εξασφαλίσει τις περισσότερες ψήφους.

Σε περίπτωση ισοψηφίας αναφορικά με θέση ή θέσεις λιγότερες των ισοψηφησάντων, διεξάγεται επαναληπτική ψηφοφορία σε σχέση με τους ισοψηφήσαντες και διορίζεται αυτός ή αυτοί που συγκέντρωσαν τις περισσότερες ψήφους.»

10. Η συνολική αξιολόγηση και το τελικό αποτέλεσμα στην περίπτωση του ενιστάμενου.

Η συνολική αξιολόγηση είχε ως τελικό αποτέλεσμα ο ενιστάμενος ομόφωνα να μην θεωρηθεί κατάλληλος για τη θέση επαρχιακού δικαστή. Τούτο παρά το γεγονός πως υπήρχαν 28 θετικές συστάσεις από δικαστές κατωτέρων Δικαστηρίων και μία μόνο αρνητική και παρά το ότι έλαβε θετική σύσταση από τον Πρόεδρο του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου κ. Βορκά και από τους δικηγόρους κ. Θ. Ιωαννίδη και κ. Χ. Δημητρίου. Οι λόγοι για τους οποίους ο ενιστάμενος δεν κρίθηκε κατάλληλος φαίνονται στο πρακτικό ημερ. 13.5.2024, όπου τα μέλη του ΑΔΣ τοποθετήθηκαν ως εξής:

«Μέλος: Στις ερωτήσεις γνωσιολογικού περιεχομένου είναι εμφανής η διαφορά βάθους γνώσεων και αναλυτικής προσέγγισης μεταξύ των ερωτήσεων που αφορούσαν ποινικό δίκαιο, τομέα με τον οποίο ασχολείται κατά κύριο λόγο και αυτές επί του αστικού δικαίου όπου χρειάστηκε να του υποβληθούν διευκρινιστικές ερωτήσεις για να μπορέσει να απαντήσει μερικώς

την ερώτηση που αφορούσε παράγωγη αγωγή ενώ δεν απάντησε καθόλου την ερώτηση αναφορικά με το *non est factum*. Φαίνεται να έχει μία γενική αντίληψη για τους νέους Διαδικαστικούς Κανονισμούς, χωρίς ιδιαίτερη εμβάθυνση. Διαπιστώνω, όπως και σε όλους τους υποψήφιους να διαθέτει ικανότητα συνεργασίας με άλλους και να διαθέτει δεξιότητες στη τεχνολογία. Πρόκειται για ένα σοβαρό και εύστροφο άτομο με αυτοπεποίθηση που ασχολείται με ποινικές υποθέσεις. Έχει θετικές συστάσεις από δικαστές και δικηγόρους, υπάρχει όμως και μία αρνητική σύσταση από δικαστή αναφορικά με το χαρακτήρα του. Στη βάση των πάνω δεν θεωρώ ότι ο εν λόγω υποψήφιος, είναι κατάλληλος για διορισμό. Αρνητική ψήφος.»

Μέλος: Όσον αφορά τους υπόλοιπους υποψηφίους που δεν προκρίνω, στους οποίους περιλαμβάνεται και ο κ. Δημήτρης Λοχίας, συμφωνώ με την αξιολόγηση της Δικαστού κ. Λένας Δημητριάδου και δίδω αρνητική ψήφο.

Μέλος: Ο κ. Λοχίας απάντησε πολύ καλά στις ερωτήσεις που αφορούσαν τα ποινικά, ωστόσο στις ερωτήσεις στο αστικό δίκαιο δεν μπόρεσε να ανταποκριθεί, επιδεικνύοντας σχεδόν πλήρη άγνοια των θεμάτων. Το ίδιο και σε σχέση με τους νέους Κανονισμούς Πολιτικής Δικονομίας.

Υπάρχει αρνητική σύσταση για το πρόσωπο του, που αφορά στον χαρακτήρα και την προσωπικότητα του. Αποδίδω μεγάλη σημασία σε αυτή την παράμετρο. Είναι η εκτίμηση δίκαστή που του παρακολούθησε σε ανύποπτο για την διεκδίκηση της θέσης χρόνο.

Δεν αισθάνομαι ασφάλεια για να τον ψηφίσω για διορισμό.

Η ψήφος μου είναι αρνητική.

Μέλος: Σοβαρός και ψύχραιμος. Ενώ έδωσε εμπεριστατωμένη απάντηση στο ερώτημα Ποινικού δικαίου/Δικονομίας, διεφάνη ότι έχει ουσιαστικές ελλείψεις στο Αστικό Δίκαιο αφού δεν

μπόρεσε να απαντήσει ερωτήσεις αυτού του πεδίου. Το ίδιο περιορισμένες είναι και οι γνώσεις του όσον αφορά τους νέους Κανονισμούς Πολιτικής Δικονομίας. Παρά την ως άνω απόδοση, η οποία είναι, ασφαλώς, απότοκο του γεγονότος ότι ασχολήθηκε μόνο με ποινικές υποθέσεις και δεν είχε οποιαδήποτε τριβή με αστικές, ήτο εμφανής η υπερβολική αυτοπεποίθηση που του διακατείχε, ενώ, παράλληλα, εκπέμπει μια αμφιβολία ως προς το αυθεντικό της όλης του συμπεριφοράς και στάσης. Στο πλαίσιο αυτό έχω συνυπολογίσει και την αρνητική σύσταση Δικαστή η οποία άπτεται της ίδιας της ακεραιότητας του χαρακτήρα του.

Στη βάση των πιο πάνω προβληματισμών και επιφυλάξεων μου δεν τον κρίνω κατάλληλο για τη θέση του Δικαστή.

Αρνητική Ψήφος.

Μέλος: Στις ερωτήσεις που αφορούσαν ποινικής φύσεως θέματα απάντησε ικανοποιητικά, ως ήτο αναμενόμενο, αφού κυρίως ασχολείται με ποινικές υποθέσεις. Όμως στις ερωτήσεις αστικής φύσεως έδειξε αρκετές ελλείψεις και φάνηκε πως οι γνώσεις του είναι πολύ περιορισμένες στο κομμάτι αυτό του δικαίου. Ενόψει των σοβαρών αδυναμιών και ελλείψεων που διαπίστωσα στο Αστικό Δίκαιο δεν τον κρίνω στο παρόν στάδιο, κατάλληλο για τη θέση.

Μέλος: Οι απαντήσεις του στις ερωτήσεις ποινικής φύσης ήταν επαρκείς, ενώ στις ερωτήσεις αστικής φύσης ήταν σε θέση να δώσει μερική απάντηση στο ένα ερώτημα και όχι στο άλλο ερώτημα, στοιχείο το οποίο καταδεικνύει την έλλειψη γνώσεων επί βασικών αρχών του δικαίου των συμβάσεων. Διαθέτει επίσης πολύ περιορισμένες γνώσεις για τους νέους Κανονισμούς Πολιτικής Δικονομίας, ενώ θα αναμενόταν να γνωρίζει κάποια περαιτέρω στοιχεία είτε μέσω των επιμορφωτικών σεμιναρίων είτε μέσω ανάγνωσης και εξοικείωσης με τις βασικές αρχές των νέων Κανονισμών. Όσον αφορά τις ερωτήσεις γενικού περιεχομένου, οι απαντήσεις του στερούνταν βάθους και ανάλυσης σκέψης. Από

την όλη στάση και συμπεριφορά του, διέκρινε μια υπερβολική και αδικαιολόγητη αυτοπεποίθηση και εκπέμπει μια αμφιβολία ως προς το αυθεντικό της όλης του συμπεριφοράς και στάσης. Προς τούτο, λαμβάνω υπόψη ότι έχει θετικές συστάσεις αλλά και την ύπαρξη και το περιεχόμενο της αρνητικής σύστασης από Δικαστή ως προς την ακεραιότητα του χαρακτήρα του.

Δεν κρίνω κατάλληλο του εν λόγω υποψήφιο για τη θέση Επαρχιακού Δικαστή.

Αρνητική ψήφος.

Μέλος: Άτομο με δυνατότητα λεκτικής επικοινωνίας των θέσεων του, οι τοποθετήσεις του σε γνωσιολογικό επίπεδο αποκαλύπτουν επάρκεια σε ζητήματα ποινικού δίκαιου και ουσιαστικές ελλείψεις σε θέματα αστικού δίκαιου, με το ίδιο να παραδέχεται ότι δεν ήταν σε θέση να αναγνωρίσει ή να εξηγήσει καλά καθιερωμένη αρχή του δικαίου των συμβάσεων. Περιορισμένες, επίσης, διαφάνηκε ότι ήταν οι γνώσεις του στους Κανονισμούς Πολιτικής Δικονομίας του 2023. Οι τοποθετήσεις του σε ζητήματα γενικότερου ενδιαφέροντος διακριτά επιτηδευμένες, εκπέμποντας ταυτόχρονα, ως προσωπικότητα, μια υπερβολική έως αδικαιολόγητη αυτοπεποίθηση, χαρακτηριστικά που δημιουργούν αμφιβολίες για την διάθεση του να ακούει πραγματικά την άλλη άποψη αλλά και για την ικανότητα του για συνεργασία. Παρουσιάζεται εξοικειωμένος με την τεχνολογία την οποία χρησιμοποιεί.

Ως εκ τούτου δεν τον θεωρώ κατάλληλο για τη θέση Επαρχιακού Δικαστή.

Αρνητική ψήφος.»

11. Η Ένσταση.

Με την Ένσταση εγείρονται τα εξής δύο ζητήματα:

Το πρώτο αφορά ζήτημα ελλιπούς πρακτικού και το δεύτερο εγείρει δύο επί μέρους ζητήματα σε σχέση με την αρνητική σύσταση.

11.1 Ελλιπές πρακτικό.

Σε σχέση με τα πρακτικά προβάλλεται η θέση ότι δεν τηρήθηκε πλήρες πρακτικό της δεύτερης συνέντευξης, εφόσον δεν αποτυπώθηκαν οι ερωτήσεις, ούτε, κυρίως, οι απαντήσεις προκειμένου το Δευτεροβάθμιο Δικαστικό Συμβούλιο να είναι σε θέση να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο του τρόπου που κρίθηκε ο ενιστάμενος.

Αναφορικά με την εισήγηση του αυτή ο ενιστάμενος σημειώνει στην Ένσταση του ότι «υπάρχει διάσταση μεταξύ των όσων καταγράφονται από ορισμένα Μέλη του Συμβουλίου αναφορικά με τις απαντήσεις του ενιστάμενου και τα όσα ο ίδιος παραθέτει δια της παρούσας Ένστασης. Για παράδειγμα, ενώ στο πρακτικό της συνεδρίας ημερ. 20.3.2024 υπάρχει αναφορά σε μη ικανοποιητικές απαντήσεις του ενιστάμενου σε σχέση με τις ερωτήσεις παράγωγων αγωγών και των νέων Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας, ο ενιστάμενος λέγει πως απάντησε ικανοποιητικά αποδεχόμενος ταυτόχρονα πως πράγματι δεν ήταν σε

θέση να απαντήσει την ερώτηση αναφορικά με την αρχή του *non est factum*.»

11.2 Η αρνητική σύσταση.

Η αρνητική σύσταση έχει ως ακολούθως:

«Γνωρίζω τον υποψήφιο από τις εμφανίσεις του κατά τον χρόνο που ασκούσα ποινική δικαιοδοσία. Οι ενδοιασμοί μου και ο προβληματισμός μου έγκειται όχι κατά πόσο είναι νομικά καταρτισμένος αλλά αναφορικά με τον χαρακτήρα του. Κρίνω ότι παρουσιάζει ανειλικρίνεια στα λεγόμενα του σε κάποιες περιπτώσεις για απλά ζητήματα η οποία ανειλικρίνεια υποκρύβεται πίσω από το κέλυφος της επίπλαστης ευγένειας προς το Δικαστήριο. Οι θέσεις του πολλές φορές αναφορικά με γεγονότα της υπόθεσης για εμφανή ζητήματα είναι να παραπλανήσουν το Δικαστήριο και να το αποπροσανατολίσουν εσκεμμένα.»

Ό,τι προδιαγράφεται στην Ένσταση σε σχέση με την αρνητική σύσταση είναι:

- (α) το ΑΔΣ δεν φαίνεται να ζήτησε οποιαδήποτε διευκρίνιση ή συμπληρωματική άποψη από τον δικαστή που συνέταξε την αρνητική σύσταση και

- (β) δεν τέθηκε κατά τη δεύτερη συνέντευξη οποιαδήποτε ερώτηση ή προβληματισμός αναφορικά με την ύπαρξη αρνητικής σύστασης από επαρχιακό δικαστή ή σε σχέση με τον χαρακτήρα ή την ακεραιότητα του ενισταμένου, ώστε να του δοθεί η ευκαιρία να τοποθετηθεί επί της ύπαρξης οποιωνδήποτε σχετικών ισχυρισμών εις βάρος του.

Συνεπώς οι λόγοι Ένστασης, ως προς το ζήτημα της αρνητικής σύστασης, είναι δύο:

- (α) μη δέουσα έρευνα και
- (β) μη δίκαιη μεταχείριση του ενισταμένου, κατ' ουσίαν παραβίαση του δικαιώματος ακρόασης.

Στην τελική αγόρευση και μόνο, έγινε επιπροσθέτως αναφορά και για πλημμελή αιτιολογία, όπως και για απόδοση υπέρμετρης βαρύτητας στην αρνητική σύσταση υπό τη μορφή αυτοτελών λόγων Ένστασης.

Είναι σημαντικό όμως να τονίσουμε ότι τα ζητήματα αυτά δεν μπορούσαν να τεθούν προς διεύρυνση των λόγων Ένστασης.

Όπως έχουμε αποφασίσει στην προαναφερθείσα **Ένσταση Αρ. 3/2024**, η Ένσταση αποτελεί το δικόγραφο του ενισταμένου, το οποίο εκ του Νόμου περιλαμβάνει τους λόγους για τους οποίους παραπονείται (Άρθρο 10(5)(ζ) του Νόμου). Η Ένσταση συνεπώς προδιαγράφει τα πλαίσια της διαδικασίας. Θα πρέπει δε, να αντιληφθούμε ότι τα προδιαγράφει με ιδιαίτερη αυστηρότητα, εφόσον επιζητείται η ενεργοποίηση της δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου ως Συμβουλίου. Περιπλέον, διότι προσβάλλεται μια πράξη του Ανωτάτου Δικαστηρίου ενεργούντος ως ΑΔΣ. Απαιτείται συνεπώς ιδιαίτερα αυστηρή τήρηση των δικονομικών ή άλλων ρυθμιστικών κανόνων ώστε να καθορίζεται με σαφήνεια το πλαίσιο μιας τέτοιας φύσεως διαδικασίας στο ύψιστο επίπεδο των θεσμών της δικαιοσύνης. Ο κανόνας περί της σημασίας των δικογράφων όπως έχει αποκρυσταλλωθεί προκειμένου για την αστική δίκη³ ή τη διοικητική δίκη⁴ έχει, εν προκειμένω, ακόμα μεγαλύτερη

³ *Courtis a.o. v. Iasonides* (1970) 1 CLR 180, *Μιχαλάκης Σ. Σχίζα v. Μάριου Αδάμου κ.α.*, Πολ. Έφ. Αρ. 7/2011, ημερ. 3.11.2016, *Ιωάννης Παπά v. D. Stavrinos Construction Ltd*, Πολ. Έφ. Αρ. 217/2008, ημερ. 21.2.2017, Δ.19 κ.4 των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών.

⁴ *Λεωφορεία Λευκωσίας Λτδ v. Δημοκρατίας* (1999) 3 ΑΑΔ 56, *Δημοκρατία v. Svetlana Shalaeva* (2010) 3 ΑΑΔ 598, Καν. 7 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Δικαστηρίου του 1962.

σημασία. Σημειώνουμε παράλληλα ότι η υποχρέωση για δικογράφηση των λόγων της Ένστασης προβλέπεται, ως άνω, από τον ίδιο τον Νόμο.

12. Η αγόρευση για τον ενιστάμενο.

Ως προς τη θέση για ελλιπές πρακτικό και ειδικότερα περί διαφωνίας του ενισταμένου για το εσφαλμένο των απαντήσεων του, ο ευπαίδευτος δικηγόρος του υποστήριξε ότι ο ισχυρισμός του ενισταμένου πως απάντησε επαρκώς επιβεβαιώνεται εν μέρει και από τους τρεις δικηγόρους οι οποίοι έκριναν τον ενιστάμενο ως άτομο κατάλληλο για διορισμό. Θεώρησε δε σημαντικό το γεγονός ότι στο πρακτικό της δεύτερης συνέντευξης δεν καταγράφηκαν οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις προκειμένου να είναι σε θέση το Δευτεροβάθμιο Δικαστικό Συμβούλιο να ελέγξει αποτελεσματικά την αξιολόγηση της οποίας έτυχε ο ενιστάμενος από το ΑΔΣ. Προκύπτει, συνέχισε, σοβαρό διαδικαστικό ολίσθημα αφού η μη τήρηση πρακτικών καθιστά τον οποιοδήποτε έλεγχο από το Δευτεροβάθμιο Δικαστικό Συμβούλιο ανέφικτο. Η συνεπαγόμενη αδυναμία αποτελεσματικού ελέγχου ολόκληρης της διαδικασίας παραβιάζει το δικαίωμα πρόσβασης στο Δικαστήριο και το δικαίωμα σε αποτελεσματικό έλεγχο «πρωτόδικης» διαδικασίας. Ως προς τη σημασία των πρακτικών παρέπεμψε στην

Χρυσάφη ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (2005) 3 ΑΑΔ 550, όπου ελέχθη ότι χωρίς τα πρακτικά, που αποτελούν προϋπόθεση της χρηστής διοίκησης, καθίσταται ανέφικτος ο δικαστικός έλεγχος και η προσβληθείσα διοικητική απόφαση οδηγείται αναπόφευκτα σε ακύρωση. Τούτο, κατέληξε, αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία εν προκειμένω, όπου η περίπτωση δεν αφορά σε μια διοικητική απόφαση αλλά πρόκειται για οιονεί δικαστική πράξη.

Σε ότι αφορά την αρνητική σύσταση ο ευπαίδευτος δικηγόρος του ενισταμένου εισηγήθηκε ότι όφειλε το ΑΔΣ να είχε θέσει ερωτήσεις στον ενιστάμενο, δίδοντας του έτσι την ευκαιρία να τοποθετηθεί στα όσα του καταλογίζονται και τα οποία συνιστούσαν ισχυρισμούς περί ανέντιμης συμπεριφοράς. Όφειλε επίσης το ΑΔΣ να ζητήσει διευκρινίσεις από τον συντάκτη της αρνητικής σύστασης, όπως για παράδειγμα τα πρωτογενή γεγονότα στα οποία στηρίζονταν οι αναφορές, μερικά παραδείγματα τέτοιας ανέντιμης συμπεριφοράς. Δεν επρόκειτο για απλή παράθεση άποψης, αλλά για ισχυρισμούς περί εσκεμμένης προσπάθειας αποπροσανατολισμού του δικαστή και δη «πολλές φορές». Ένα έστω παράδειγμα ήταν επιβεβλημένο. Η ανάγκη διευκρίνισης αυξάνεται ως εκ των 28 θετικών συστάσεων που έλαβε ο ενιστάμενος από άλλους δικαστές. Σε αυτές περιλαμβάνονται και

θετικές εκτιμήσεις του χαρακτήρα του ενισταμένου ασυμβίβαστες με τις αναφορές της αρνητικής σύστασης περί παραπλάνησης των δικαστών.

Δεν είχαμε την ευκαιρία να ακούσουμε αντίλογο, εφόσον το ΑΔΣ δεν εκπροσωπήθηκε στη διαδικασία.

13. Η κρίση μας για τα εγερθέντα ζητήματα.

13.1 Ο ισχυρισμός περί ελλιπούς πρακτικού.

Όπως υποδείξαμε στην **Ένσταση Αρ. 3/2024**, κατά τη νομολογία, όπως αναπτύχθηκε στο διοικητικό δίκαιο, εκείνο που απαιτείται είναι η μεταφορά, με καταγραφή στο πρακτικό, των όσων το Σώμα που διενήργησε την προφορική εξέταση απέκόμισε για τον κάθε υποψήφιο και όχι καταγραφή των ερωτήσεων και των απαντήσεων (**Πούρος ν. Χατζηστεφάνου (2001) 3 ΑΑΔ 374**).

Δεν απαιτείτο συνεπώς η καταγραφή των ερωτήσεων και των απαντήσεων, όπως ο ενιστάμενος εισηγείται. Ούτε μπορεί να έχει έρεισμα στο δίκαιο η αντίληψη του ότι ο ίδιος απάντησε ορθά στον

τομέα του αστικού δικαίου όπου τα Μέλη του ΑΔΣ καταγράφουν κατά την αξιολόγηση του ότι δεν απάντησε καθόλου ή και ανεπαρκώς. Το Σύνταγμα ανέθεσε τη σημαντική αυτή πολιτειακή λειτουργία στο Ανώτατο Δικαστήριο, ως ΑΔΣ. Τα αξιολογικά του ευρήματα δεν υπόκεινται σε έλεγχο, ούτε από το παρόν Συμβούλιο του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα περιορίζεται σε ακυρωτικό έλεγχο και μόνο. Πολύ περισσότερο, δεν υπόκεινται στην αμφισβήτηση του ίδιου του υποψηφίου, όπως χωρίς κανένα έρεισμα επεχείρησε ο ενιστάμενος.

13.2 Η αρνητική σύσταση. Οι ισχυρισμοί περί μη δέουσας έρευνας και περί μη δίκαιης μεταχείρισης/παραβίασης του δικαιώματος ακρόασης του ενισταμένου.

Η σημασία που αποδόθηκε στην αρνητική σύσταση.

Οι συστάσεις, σύμφωνα με το Στάδιο ΣΤ(5), συνυπολογίζονται στο τελικό στάδιο. Στην υπό εξέταση περίπτωση η αρνητική σύσταση έτυχε χειρισμού ως ακολούθως:

Από το προαναφερθέν πρακτικό προκύπτει ότι ένα από τα Μέλη του ΑΔΣ, χωρίς να αναφερθεί στις θετικές συστάσεις, απέδωσε «μεγάλη σημασία σε αυτή την παράμετρο [την αρνητική σύσταση] που αφορά

στον χαρακτήρα και την προσωπικότητα του». Την αρνητική σύσταση συνυπολόγισαν και άλλα τρία Μέλη του ΑΔΣ στη διαμόρφωση της δικής τους αντίληψης για την όλη στάση και συμπεριφορά του ως σύσταση η οποία «...άπαιτείται της ίδιας της ακεραιότητας του χαρακτήρα του/ως προς την ακεραιότητα του χαρακτήρα του». Στην αρνητική σύσταση, αναφορικά με τον χαρακτήρα του, αναφέρθηκε ακόμα ένα Μέλος του Σώματος, συνυπολογίζοντας και τις θετικές συστάσεις. Ενώ, τέλος, άλλα δύο Μέλη του Σώματος δεν αναφέρθηκαν καθόλου στις συστάσεις, οι οποίες θα πρέπει να συνυπολογίζονται.

Προκύπτει ότι η αρνητική σύσταση λήφθηκε υπόψη στο τελικό στάδιο, παρά το ότι δεν αναφερόταν σε αυτή οποιαδήποτε συγκεκριμένη περίπτωση εσκεμμένης παραπλάνησης του δικαστηρίου. Είναι φανερό ότι της δόθηκε σημασία, είτε ρητά σε μια περίπτωση, είτε εξυπακουόμενα στις υπόλοιπες (πλην δύο), εφόσον συνυπολογίστηκε μαζί με τις πολλαπλάσιες, ιδιαίτερα θερμές, θετικές συστάσεις στο πλαίσιο αξιολόγησης του χαρακτήρα του ενισταμένου από Μέλη του Συμβουλίου.

Ήταν ασαφής και γενικόλογη, παραμένοντας όμως ιδιαίτερα δυσμενής για τον ενιστάμενο.

Το κρίσιμο ερώτημα.

Το κρίσιμο ερώτημα έγκειται στο κατά πόσον θα έπρεπε το ΑΔΣ προτού λάβει υπόψη την αρνητική σύσταση, στο πλαίσιο διαμόρφωσης της δικής του αξιολόγησης ως προς τον χαρακτήρα του ενισταμένου, να προβεί σε περαιτέρω διερεύνηση της. Το κατά πόσον θα έπρεπε να θέσει στη συνέχεια τυχόν αρνητικά ευρήματα που θα προέκυπταν ενώπιον του ενισταμένου ώστε να έχει την ευκαιρία να τα σχολιάσει, είναι ζήτημα το οποίο ακριβώς θα ανέκυπτε εάν και εφόσον από την έρευνα προέκυπταν τέτοια αρνητικά ευρήματα.

Η απάντηση εξαρτάται από το κατά πόσον η σύσταση θα μπορούσε να θεωρηθεί ως αναφορά γεγονότος ή σειράς γεγονότων τα οποία θα έπρεπε να διερευνηθούν περαιτέρω, ή κατά πόσον θα μπορούσε να θεωρηθεί ως μια γενική αξιολογική κρίση της όλης παρουσίας του ενισταμένου ενώπιον των Δικαστηρίων. Σημασία, όπως πάντοτε, έχουν οι συγκεκριμένες λέξεις για να διαπιστωθεί το πραγματικό νόημα.

Επρόκειτο μεν για γενικόλογο ισχυρισμό, αλλά δεν ήταν μια αξιολογική κρίση γενικής φύσεως. Ήταν ένας σοβαρός ισχυρισμός ο

οποίος θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι προσομοιάζει ακόμα και με καταγγελία πειθαρχικού αδικήματος για εσκεμμένες προσπάθειες παραπλάνησης του δικαστηρίου. Επιπρόσθετα, ο σοβαρός αυτός ισχυρισμός για ανέντιμη και αντιδεοντολογική συμπεριφορά είχε απέναντι του τις 28 θετικές συστάσεις που αναφέρονταν και στον χαρακτήρα και τη συμπεριφορά του.

14. Η κατάληξη.

Θεωρούμε ότι οι εξαιρετικές αυτές περιστάσεις καθιστούσαν απαραίτητη τη διερεύνηση από το ΑΔΣ της αρνητικής σύστασης, εφόσον αποφασίστηκε να ληφθεί υπόψη, παρά το γενικόλογο και αόριστο του χαρακτήρα της. Χωρίς τούτο να σημαίνει ότι επιβάλλεται να διερευνάται κάθε αρνητική σύσταση. Θεωρούμε ότι η ιδιαιτερότητα των περιστάσεων προκύπτει με σαφήνεια μέσα από τα λεχθέντα ανωτέρω.

Δεν παραβλέπουμε ότι ομόφωνη ήταν η κρίση του ΑΔΣ για την ελλιπή νομική κατάρτιση του ενισταμένου σε σχέση με πτυχές του αστικού δικαίου. Κρίθηκε όμως ως μη κατάλληλος για διορισμό με αναφορά και στην αρνητική σύσταση έναντι των 28 θετικών, χωρίς η

αρνητική σύσταση να διερευνηθεί. Διαπιστώνεται τοιουτοτρόπως ελλιπής έρευνα. Η διαδικασία δεν μπορεί να διαχωριστεί από την διαπίστωση αυτή. Θα πρέπει να διενεργηθεί εκ νέου από το κατάλληλο στάδιο και υπό το φως του ακυρωτικού αποτελέσματος.

Εν όψει των ανωτέρω η Ένσταση επιτυγχάνει και η επίδικη απόφαση παραμερίζεται. Η απόφαση να κοινοποιηθεί στο Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο.

Λαμβάνοντας υπόψη τη φύση της διαδικασίας, καμιά διαταγή όσον αφορά τα έξοδα.

Α.Ρ. ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.

Τ.Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Δ.

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

Ν. ΣΑΝΤΗΣ, Δ.

ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.

Τ. ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.

Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.

Μ. ΚΑΛΛΙΓΕΡΟΥ, Δ.

/φκ

